

¹⁴Mert amikor a törvényt nem ismerő népek természetükből fakadóan cselekszik azt, amit a törvény követel, akkor ezek a törvény nélküliek önmagukban hordozzák a törvényt. ¹⁵Ezzel azt bizonyítják, hogy a törvény cselekedete a szívükbe van írva, bizonyossága ennek lelkiismeretük és gondolataik, melyek hol vádolják, hol felmentik őket ¹⁶azon a napon, amelyen megítéli Isten az emberek titkait az én evangéliumom szerint Krisztus Jézus által. ¹⁷Ha pedig te zsidónak nevezed magadat, aki a törvényre hagyatkozol, és Istennel dicsekszel, ¹⁸és ismered az ő akaratát, és el tudod dönteni, mi a helyes, hiszen megtanultad a törvényből; ¹⁹és meg vagy győződve arról is, hogy te a vakok vezetője vagy, a sötétben járók világossága, ²⁰az oktanok nevelője, a kiskorúak tanítója, mert tied a törvényben megtestesült ismeret és igazság: ²¹ha tehát mást tanítasz, önmagadat nem tanítod? Aki hirdeted: ne lopj, lopsz? ²²Aki azt mondod: ne paráználkoddj, paráználkodsz? Aki utálod a bálványokat, templomrabló vagy? ²³Aki a törvénnyel dicsekszel, törvényszegéssel meggyalázod Istent? ²⁴Bizony „miattatok gyalázzák Isten nevét a népek között”, amint meg van írva.

Kedves Testvéreim!

Pál apostol Rómaiakhoz írt leveléből hallottunk egy részletet. Lehet, hogy első hallásra nem igazán értjük, hogy miről is van szó, ennek több oka is lehet, de talán a legfontosabb meg kell ismernünk azt a szituációt, amelyben mindez elhangzik. Kezdjük ezzel.

Pál apostol úgy ír levelet Rómába a keresztyén közösségeknek, hogy előtte sosem járt náluk. Ismeretlenül ír, mégis úgy, mint aki jól ismeri a problémáikat. A célja a levéllel, hogy előkészítse érkezését, mert az volt a terve, hogy Rómába látogat, ott az ottani keresztyének támogatásával indul aztán tovább Hispániába, hogy az evangélium üzenete eljusson az által ismert világ minden pontjára. De előbb egy komoly problémát kellett megoldani. A probléma oka pedig az, hogy a keresztyén közösségek Rómában egymással voltak elfoglalva. Egészen konkrétan veszekedtek a gyülekezetek. Hogy miért? Rómában elég nagy volt az antiszemitizmus. Néhány évvel korábban, az akkori császár ki is utasította a zsidóságot a városból. Ez pedig azt eredményezte, hogy a pogányokból – azaz nem zsidókból – lett keresztyének magukra maradtak, és saját utat kellett járniuk éveken keresztül. Amikor aztán a következő császár megengedte a zsidóknak, hogy visszaköltözzenek, jöttek a zsidókból lett keresztyének is, akik viszont egészen máshogy gondolkodtak. A fő különbség az volt, hogy a zsidókból és pogányokból lett keresztyének között, hogy mást gondoltak a törvénnyel kapcsolatban. A zsidók szerint a törvényt meg kell tartani, a pogányok erre azt mondták: azt ti kaptátok, tartsátok meg ti. A veszekedés odáig fajult, hogy nem beszéltek egymással. Pál ilyen helyzetben nem tudott volna megfelelő háttérbázist kialakítani a missziójához, ezért igyekeznek rendbe tenni ezt a dolgot. Számunkra ez a probléma már nem probléma, de ez éppen e miatt a levél miatt van. Mert Pál tisztázott jó pár dolgot, amit aztán később a keresztyénség minden része elfogadott.

Alapigénkben arról beszél Pál, hogy igaz ugyan, hogy a törvény a zsidóságnak adatott, de arra azért érdemes figyelni, hogy Isten nem csak a kőtáblákba véste bele a törvényét, hanem az ember a bűneset óta tudja mi a jó és mi a rossz, és lelkiismeret figyelmezteti is:

¹⁴Mert amikor a törvényt nem ismerő népek természetükből fakadóan cselekszik azt, amit a törvény követel, akkor ezek a törvény nélküliek önmagukban hordozzák a törvényt. ¹⁵Ezzel azt bizonyítják, hogy a törvény cselekedete a szívükbe van írva, bizonyossága ennek lelkiismeretük és gondolataik, melyek hol vádolják, hol felmentik őket ¹⁶azon a napon, amelyen megítéli Isten az emberek titkait az én evangéliumom szerint Krisztus Jézus által.

Tehát a törvényt nem lehet kijátszani, azt az is érzi aki nem tudja. A zsidókhöz szólva viszont arról beszél, hogy érdemes lenne azon elgondolkodni, hogy vajon az, hogy tudják, ismerik a törvényt elegendő-e, vagy esetleg jó lenne meg is tartani. ¹⁷Ha pedig te zsidónak nevezed magadat, aki a törvényre hagyatkozol, és Istennel dicsekszel, ¹⁸és ismered az ő akaratát, és el tudod dönteni, mi a helyes, hiszen megtanultad a törvényből; ¹⁹és meg vagy győződve arról is, hogy te a vakok vezetője vagy, a sötétben járók világossága, ²⁰az oktanok nevelője, a kiskorúak tanítója, mert tied a törvényben megtestesült ismeret és igazság: ²¹ha tehát mást tanítasz, önmagadat nem tanítod...

Pál apostol egy nagyon fontos dologra világít rá ebben az igében, amit egyébként néhány verssel korábban ki is mond: *Mert Isten nem személyválogató.* ¹²Akik ugyanis a törvény ismerete nélkül vétkeztek, a törvény nélkül vesznek majd el, és akik a törvény ismeretében vétkeztek, azokat a törvény alapján sújtja majd az ítélet.

A lényeg tehát, hogy akár a kőtáblák parancsolatai, akár a lelkiismeret törvénye, de az biztos, hogy meg leszünk ítélve. És az ítéletben nem azt fogja az Isten nézni, hogy most akkor megtanulta-e valaki a törvény betűjét, hanem azt, hogy megtartotta-e?

És ebben nem csak a Rómaiak, hanem mi is, ma élő keresztyének is elég gyenge lábakon állunk. Mióta újra kinyitottuk a templomot, az istentiszteletet mindig a gyónó imádság szavaival kezdjük. Nem véletlenül, mint ahogy a mai istentiszteleten sem véletlenül került az elejére a tízparancsolat felolvasása, a gyónás.

Ez ugyanis az eredeti helye az istentiszteleten. Pál apostol azzal kezdi levelét, hogy a törvényre hivatkozik, hogy vegyék észre, hogy akár a kőtáblák, akár a lelkiismeretünk, de valamelyik elítél. Mert tudjuk, érezzük, hogy az Isten előtt nem tudunk megállni.

a elbújnak, nem mernek elénk állni. Ha meg kell tenniük, akkor lesütik a szemüket, mert tudják, érzik, hogy amit tettek az rossz, azért büntetés jár.

Mindenki vétkezett! – ezt nem én mondom, hanem a Szentírás számos helyén olvashatjuk.

Az, hogy Jézusnak el kellett jönnie ebbe a világba, az éppen ezért van. Ő ezét jött, mert nem tudunk megállni az Isten előtt. Mert hiába adta a törvényét, hiába volt ott a kőtáblákba vésvé, nem volt ember, aki ezeknek az egyszerű rendelkezéseknek meg tudott volna felelni.

Én nem öltem... mondjuk, de vajon minden egyes helyzetben megvédtem-e a másikat, és soha nem érzetem-e lelkiismeretfurdalást, akkor amikor láttam, hogy másokat bántanak, de nem léptem közbe...sorolhatnánk, de szerintem mindenki maga tudja, hogy „sokszor és sokféleképpen vétkeztem”.

Amikor Isten elé jövünk, akkor talán még hatványozottabban érezzük emberi gyengeségünket, eszünkbe jutnak bukásaink, vétkeink. Mert Isten tükröt tart elénk, az ő jelenlétében nincs helye a bűnnek.

Ezért kezdjük istentiszteletünket bűnbánattal. Azzal, hogy a törvény, a tízparancsolat felolvasásával figyelmeztetjük magunkat, hogy igen ezt kellett volna, majd bevalljuk vétkeinket és kérjük Isten bocsánatát nem azért mert olyan jók lennénk, hanem azért mert tudjuk, hogy ő Jézusban megajándékozott bennünket a bűnbocsánattal.

Rómában egy nagy gond volt a zsidóság körében, hogy azt gondolták, hogy majd mi megmutatjuk, megtartjuk a törvényt, és ezzel kiérdemeljük az Isten irgalmát. Mi volt ezzel a baj? Az, hogy ezt nem érdemelhetjük ki, mert nem tudjuk megtartani.

A gyerekekkel szkanderoztunk. Erőlködtek, próbálkoztak, egyszerre hárman próbálták lenyomni a kezemet, de nem sikerült. Miért? Mert én felnőtt vagyok, és erősebb náluk. Ez egyébként félelmetes is lehetne, hiszen egy hozzájuk képest óriás áll előttük, de mivel az apjuk vagyok, tudják, hogy szeretem őket, ezért nem félnek. Kivéve persze, ha feldühítenek, és rájuk förmedek, akkor van félelem.

Szkanderozunk az Istennel, próbáljuk megtartani a törvényt, mert azt gondoljuk erősek vagyunk, erősebbek, mint ő. Nevetségesek vagyunk, ő mégsem nevet rajtunk, hanem szeretettel terelget, vezet. Mint szülő a gyermekét. Engedi, hogy küzdjünk, pedig simán le tudna gyűrni bennünket. Néha talán, amikor nagyon messzire megyünk megérzünk valamit az ő hatalmából, de erre is szükségünk van. Szükségünk van rá, hogy érezzük az ő hatalmát és mindenképp felett állóságát. Szükségünk van az ő jelenlétére.

És Jézusban ezt megtapasztalhatjuk. Hiszen Jézus erőtlenné lett, az hatalmas Isten emberi formát vett fel, emberré lett, és elszenvedte helyettünk a bűneink büntetését. Lenyomtuk az Istent szkanderban – keresztre feszítettük őt, csak hogy ő felállt és megmutatta hatalmát, mert feltámaszotta őt a halálból.

Az Istent nem lehet legyőzni. De be lehet fogadni, és együtt lehet vele küzdeni. A zsidó nép azt a n kapta Izrael. A jelentése ennek a szónak: küzdeni Istennel. És a héberben is kettős értelemben áll ez a birtokos szerkezet: küzdeni Isten ellen, vagy küzdeni Isten oldalán.

Mi vagyunk az új Izrael, Isten népe, akiket kiválasztott magának, Jézus Krisztusban. Vajon mi ellene vagy az ő oldalán küzdünk?

Majdnem négy hónap telt el azóta, mióta utoljára úrvacsorázhattunk itt a templomban. A mai napon újra lehetőség lesz rá, hogy éljünk ezzel a szentséggel. Éppen a héten kértek fel, hogy egy-egy mondatban fogalmazzam meg, mit is jelent számomra az úrvacsora. Ahogy a költő mondja: „jutott eszembe számtalan szebbnél szebb gondolat”, azaz inkább emlék az első majdnem úrvacsoravételemről, a konfirmációi elsőről... egy-egy különlegesebb úrvacsoráról. De néhány általánosabban is megfogalmazható gondolatot is papírra vettem. JÓ volt végig gondolni, hogy mit is jelent számomra ez a szentség. Az egymondatos megfogalmazások mögött az elmúlt négy hónap hiánya is meghúzódott, de éppen ez mutatta meg, hogy az úrvacsorában számomra nagyon fontos a Jézus Krisztussal való személyes találkozás.

Mert ez az a pont, az úrvacsora, ahol kézzel foghatóvá válik számomra Jézus Krisztus. Bármennyire is tudom, hogy az az ostya csak ostya és az a bor csak bor, mégis az úrvacsora eseményében nem ostyát és bort látok, érzek, tapasztalok, hanem az Ő valóságos jelenlétét.

Jézus ott van abban a falat ostyában, és szeretné, ha én is részesülnék belőle, ha én is az ő testének tagjává válnék.

Amikor először majdnem úrvacsoráztam. – az imént említettem ezt a talán furcsa kifejezést. Egy ifjúsági csendesnapon, egy bibliai mondat mélyen megérintett. Ez volt az első alkalom. Az ajtó előtt állok... aki kinyitja az ajtót bemegyek ahhoz... mondja Jézus. És akkor úgy éreztem, hogy megnyílik az az ajtó a szívemben, és vágytam arra, hogy Jézus belépjen, és éppen úrvacsora következett, amiről akkor még szinte semmit sem tudtam, csak azt éreztem, hogy mennem kell. De valaki visszatartott: még nem konfirmáltál, te ne menj...

Még néhány hónapnak el kellett telnie, de a konfirmáción valóban azt éreztem, hogy Jézus belépett, és már együtt küzd velem. Az ő népének tagja lettem, az övé lettem.

Az úrvacsorában Jézust fogadjuk be, hogy együtt küzdjünk vele a bűn ellen. De ha már befogadtuk őt, akkor éljünk is vele, nehogy minket is vádként érjen Pál szava: ²⁴*Bizony „miattatok gyalázzák Isten nevét a népek között.*

Képviselők lehetünk az Isten képviselői. Viseljük, hát az ő képét, hogy miattunk dicsérik az Istent, látva jó cselekedeteinket.